

ΡΟΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστούν και πρώτων αριθμοίτες χρόνον
την κλειτήν οικουμένην γήν των Παρθενώνων.

Χίμα κι' ετηκόσια πένη,
τά μουνοίμε κι' εν ακουνοίετα.

Γών θρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲν οὐ.

Γὰρ τὰ ξένα ἄμας μέρα—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' ὀχ' ἐρί.

Εἰς γνάθῳν φέρομεν παντός εὐμοῦσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν ὄματα «Ρωμηνοῦ» ἀνελλιπὴ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κί' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομαίαν τέλην.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κί' εἰκοστή,
μαρτίνονται καὶ φύλλα καὶ βλαστοί.

Ἐνηκόσια κί' ὀκτώ,
τὸ μισθὸ μᾶς πικτό.

Τὸν Ρωμηνοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα γείμαρρον φῶδῶν
'σὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετετρέθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι ὁράσεως μεγάλης πολιτάρχου σταθμός,
'στὴν οὐσίαν' Ἐμπειρικοῦ, δεκατέσσαρ' ἀριθμός.

Φασουλής καὶ Περιελέτας,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Κάθε μουνητὲς ἐσθῆτα,
ποῦ τὴν μέθην δὲν γνωρίζει...
μὰ φωνή, βρὶ Περιελίτο,
μὲς' ὅτ' ἀτιμὰ μὴν ψυδορίζει.

Πῶς, μοῦ λέει, πῶς καὶ οὐδὲ
δὲν μεθῆτε μὲ χαοίς ;
Πῶς τοιοῦτοι πατριῶται
κί' ἄλλοι ἐπιμιγνῆται
τοῦ καιροῦ χαοισοπῆται
δὲν ἔγιναι ποτέ ;

Τῶση πλήθεις δὲν οὐδὲ πλήττει
καὶ φριχτὴ μοιοτοπία ;
δὲν εὐδὲ ἐπιχῆς κί' ἡ Κρήτη
κί' ἡ καιρο-Μακεδονία ;

Ἀνὸς πλήττειον οὐκ ἐνητῆσις ὀχληραὶ τοῦ καρφειοῦ ;
καὶ δὲν πλήττειε ν' ἀιοῦται καὶ γὰρ τοὺς παλαιο-Ρωμηνοῦς
πῶς δέκοντε τὰς σχέσις τῶν Ρωμηῶν δ' Παπιοῦν
κί' ἔργου κί' ἀτιός δ' φίλος ἀπὸ τὰς ἱσπετρῶνους ;

Ἀνὸς πλήττειον ὀμιλλῆαι
καὶ διάδρομα κανιῶν,
καρὰβῶν παραγγελῆαι
εἰς τοῦ Γέδρο καὶ Βουλιῶν ;

Ἀνὸς πλήττειον, μουνηνέ,
οὐκ ἐνητῆσις γὰρ κατόγχα
Χόσις, Βίσις καὶ Κανέ,
ποῦ θὰ γίνωντ' ἐπὶ χροῖχα ;

Φ.— Ἐχω μὰ σῆνι, Περιελή...

Π.— Γὰρ πῆς μου τὴν, μαθῆμεν.

Φ.— Χαοισοπῆτης θὰ γενῶ...

Π.— Πί λές, χατακαωμένε ;

Εἰς τὸ χαοίς ἐπέτρωτο καὶ σὺ νὰ καταλήξῃς ;

Φ.— Θὰ λημονησω τὰ κακὰ καὶ τῆς ζωῆς τὰς πληξῆσι
καὶ θὰ κιντῆζω γύρω μου κόσμονος χροῦσῶν ὀνειρών
καὶ παραδεισοῦς μυθικοῦς σμαράγδων καὶ σαπφειρών.

Ναί, κί' ἐγὼ κλεινὸς ἱππότης
θὰ γενῶ χαοισοπῆτης.

Ἐβαρέθηκα ν' ἀνάβω κί' δλοένα νὰ κορώνα
γὰρ Κουβέρτου σκυλοπνίκιας,
καὶ μονάρχου μου καὶ μ' ἄλλους' οὐδὲ χαοίς ὄ' ἀριερώνα
τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας.

Ναί, μὲ τοῦτο θὰ μεθῶσα,
θ' ἀπολῶσαι καὶ θὰ θῶσαι,
καὶ μακρῶν τῶν κεχηγαίων
καὶ σπητῶν Ἀθηναίων
θ' ἀπολαῶσαι κόσμον νέον.

Ἄστυχαῖς ἐπιστῆσις εἶναι, ποῦ μ' ἐπιστάσις δὲν πλανῆ
τὸ μισθὸ του, χαοισοπῆτης,
καὶ γί' αὐτὸ τὸ ὄδλο κράτος δλοένα κοπανῆ
τὸ γουδὶ τὸ γουδοῦρη.